

430.000

Dij, 12/05/2016 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

La pobresa, com diu J. Cardona, del Comitè dels Drets dels Infants de l'ONU, redueix la dignitat humana, és una situació d'injustícia, perquè no és pas d'obligat compliment que existeixi. La precarietat no és natural, sinó que és creada per les ideologies. És quan es violen els Drets Humans que es genera necessitat. Una necessitat que, alhora, obre drecera cap a l'exclusió i la marginació.

La pobresa és una conseqüència de diversos factors, que serien llargs d'enumerar en aquest blog, però que podem classificar com un greu problema social que genera necessitats i interpel·la la societat, i, en darrera instància, els governs que hi han de donar respostes, que no són senzilles, però sí totalment exigibles, en la mesura que aquesta situació ha estat resultat de l'aplicació de certes polítiques governamentals. La paradoxa és que els que tenen una major responsabilitat en el que succeeix són, a la vegada, els qui han de prendre decisions per a donar solucions. Díficil situació. I això fa que la mriada i la resposta de les polítiques socials, sovint, constitueixin més problema que no pas la vulnerabilitat i la pobresa en si mateixes. Perquè és la manera com responem i actuem socialment el que condueix al sentiment d'impotència en famílies afectades, les quals, a més, tractem d'ignorants i inútils quan la realitat és que la pobresa no fa incompetents, sinó que revela impotències i inseguretats.

La consciència social exigeix cada cop més fermament, no ja la cerca de solucions, sinó, saltant-se etapes intermèdies i com a conseqüència de la magnitud del problema, l'aplicació immediata d'aquestes solucions. El nou discurs sobre la desigualtat i la pobresa no sols s'entén com a falta de béns materials, sinó també com la manca de béns espirituals, educatius, sanitaris, culturals, relacionals... i per descomptat!, també la possibilitat en ple dret de participació social. Si treballem en les causes que provoquen la pobresa no caldrà que treballem per eliminar-ne els efectes, ni per evitar la marginació que genera inevitablement.

I en tot aquest procés, cal parlar dels més indefensos, els infants... Malauradament hem de constatar que en l'actualitat a Catalunya hi continua havent 430.000 infants que viuen en famílies sota el llindar de la pobresa, segons el barem marcat per l'Índex AROPE a escala europea. Els infants -dels quals no sempre fem memòria en parlar de pobresa, com ja he comentat en d'altres ocasions- no són pobres per ells mateixos, sinó que se'ls hi considera en viure en famílies que han caigut en la precarietat més absoluta i la pobresa. Sovint oblidem que els nens i les nenes no tan sols són el futur, sinó també el present. Pel seu creixement, per defensar els seus drets com a persones, han de viure el seu present d'infants amb drets i han de poder disposar d'un futur d'oportunitats. No poden esperar que els seus adults emprenguin el camí de retorn a l'altra banda de la línia vermella del benestar i la dignitat personal.

Eduard, Paola, Jessica, Miriam, Pol, Mohamed, Salim... persones, infants que necessitaran la solidaritat de tots per a tirar endavant. Necessitaran que els reconeguem com a iguals per a compartir amb ells allò que nosaltres encara tenim, sabent que formem part del mateix conjunt humà, de la mateixa condició fràgil, i en alguns casos de similar nivell de classe social en una societat desigual. Persones que esperen estendre la mà i que hi hagi resposta. Persones que als ulls

semblen diferents -no s'hi valen ni judicis ni prejudicis-, però que no ho són, continuen sent elles mateixes, però amb realitats diferents i anhelan que no els excloem, que no els semparem, que els continuem considerant conciutadans nostres.

L'impacte que comporta la privació; la ferida que s'obre davant el fet i que danya i deixarà empremta; la cicatriu que s'haurà de reconèixer i ens recordarà el que ha passat, els sentiments alterats... els marcarà per sempre si no actuem.

Cal tornar a tenir present que el valor d'una sola vida és incommensurable, incalculable... per això no és ètic condemnar a l'exclusió i a la menyspreadora ignorància aquells que socialment entre tots hem empès entre tots a l'altre cantó d'una vida socialment "normalitzada", entesa sols com el fet de poder dur una vida dignificada.